

Arrest

nr. 305 374 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 Brugge

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2022 diende verzoekster, samen met haar dochter, haar zoon en haar schoondochter, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van verzoekster onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2022 werd ingediend door :

*F.E. S. D. A. (R.R.):
geboren te S. op (...) 1962
nationaliteit: El Salvador
adres: Ukkel*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 30.01.2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 22.04.2022 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 16.05.2022 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) afgeleverd, haar betekend op 20.05.2022. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het BGV en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat het voor haar thans onmogelijk is om de aanvraag elders in te dienen aangezien zij haar aanvraag om humanitair verblijf in Panama dient in te dienen. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Panama te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Panama. Zij dient zich enkel naar Panama te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse lessen heeft gevolgd en diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 24 oktober 2023 legde de gemachtigde aan verzoekster ook een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 305 700.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht het middel toe als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Betrokkene beweert dat het voor haar thans onmogelijk is om de aanvraag elders in te dienen aangezien zij haar aanvraag om humanitair verblijf in Panama dient in te dienen. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Immers, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Panama te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Panama. Zij dient zich enkel naar Panama te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

Zoals in de aanvraag reeds aangehaald, stelde de Raad van State tevens (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot

verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

De afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse is dus door de Raad van State erkend als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden.

Desalniettemin meent de verwerende partij dat het aan de verzoekende partij zou toekomen dat zij aantonen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel van Panama te kunnen verkrijgen om aldaar de aanvraag in te dienen. Voormeld arrest in acht nemende, zou men nochtans redelijkerwijze mogen verwachten dat de bewijslast dienaangaande op de verwerende partij rust. Het is immers zij die in weerwil van dit arrest ontkent dat er hier buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

II.1.3. Zelfs los van de discussie over de mogelijkheid tot het bekomen van een Panamese verblijfstitel spreekt het voor zich dat het minstens ‘bijzonder moeilijk’ is om eerst naar een volledig vreemd land te gaan, daar te wachten om een aanvraag ingediend te krijgen, vervolgens naar nog een ander land te gaan (El Salvador) om daar ook weer voor onbepaalde tijd te wachten op een goedkeuring die in Panama zal toekomen.

De verzoekende partij mag dan wel een volwassen vrouw zijn, financieel wordt dit een zeer kostelijk verhaal. Zij dient verschillende keren over en weer te reizen (België – Panama, Panama-El Salvador, El Salvador – Panama, Panama – België). Telkens weer moet zij onderdak en werk vinden.

II.1.4. Ook het opgebouwde privéleven in België werd niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen) als haar scholing, zelfs niet in overweging genomen.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van

het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn:

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse lessen heeft gevolgd en diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

Verzoekster geeft eerst een theoretische toelichting bij onder meer de materiële motiveringsplicht. Ze gaat daarnaast onder meer concreet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande het feit dat de aanvraag zou moeten ingediend worden in Panama aangezien er in El Salvador geen bevoegde diplomatieke of consulaire post aanwezig is. Ze wijst erop dat de Raad van State heeft gesteld dat buitengewone omstandigheden geen overmacht inhouden maar wel omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland of het land waar men is toegestaan tot verblijf teneinde de machtiging te vragen. In de aanvraag wees verzoekster ook op het principe-arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 waarin wordt gesteld dat in de aanvraag moet worden aangetoond waarom het voor de betrokken vreemdeling bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is om te verblijven om er zijn aanvraag in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden wijst de Raad van State op de "afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post". Verzoekster stipt aan dat de afwezigheid van een dergelijke post dus door de Raad van State wordt erkend als een van de mogelijke buitengewone omstandigheden. Verzoekster acht het niet redelijk, gezien de voormelde rechtspraak, dat het haar zou toekomen om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel voor Panama zou kunnen verkrijgen. Ook los van de discussie aangaande de mogelijkheid tot het bekomen van een Panamese verblijfstitel, spreekt het volgens verzoekster voor zich dat het minstens bijzonder moeilijk is om naar een volledig vreemd land te gaan, daar te wachten om een aanvraag ingediend te krijgen, vervolgens terug naar El Salvador te gaan om daar ook weer voor onbepaalde tijd te wachten op een antwoord dat in Panama zal toekomen. Ze wijst op het zeer kostelijk verhaal aangezien ze zou moeten

reizen van België naar Panama, van Panama naar El Salvador en vervolgens wederom van El Salvador naar Panama.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de afwezigheid van een diplomatieke post in El Salvador geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder stelt dat verzoekster ook vandaag niet aannemelijk maakt waarom de afwezigheid van een diplomatieke post het haar onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst of een buurland waar een diplomatieke post aanwezig is om aldaar een aanvraag in te dienen overeenkomstig de reguliere procedure. Volgens verweerder doet de loutere bewering dat dit extra kosten met zich meebrengt hieraan geen afbreuk. Dit argument was als dusdanig niet aangevoerd in de aanvraag zodat van de gemachtigde niet kan verwacht worden dat hij hierover zou argumenteren. Verweerder vervolgt dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets zich niet in de plaats mag stellen van de gemachtigde maar enkel nagaat of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Tot slot citeert verweerder uit een arrest van de Raad.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van deze laatste bepaling voert verzoekster ook de schending aan.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd, zoals verweerder in de nota aanstipt. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of

deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag heeft verzoekster erop gewezen dat het voor haar onmogelijk is de aanvraag in het herkomstland in te dienen aangezien Salvadoranen hun aanvraag om een humanitair visum in Panama moeten indienen. Vervolgens citeerde verzoekster uit het principe-arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 zoals zij thans in het verzoekschrift eveneens citeert. In dit arrest stelt de Raad van State dat de vreemdeling moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar *“zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; (...) dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: (...), de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, (...)”*

Verder preciseerde verzoekster dat een buitengewone omstandigheid niet alleen betrekking heeft op de onmogelijkheid om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, maar eveneens op de situatie waarin dat bijzonder moeilijk is. Verzoekster stelde dat indien de aanvraag in een ander land moet gebeuren dan dat van de nationaliteit, zij daar voor onbepaalde tijd zou dienen te wachten totdat er enige reactie komt van de Belgische overheid aangaande de aanvraag.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande dat verzoekster niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken aangezien zij geen bewijzen voorlegt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Panama te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook merkt de gemachtigde op dat er van verzoekster niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Panama. Zij dient zich volgens de gemachtigde “enkel” naar Panama te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar El Salvador om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde zich in fine van de bestreden beslissing zelf steunt op hetzelfde door verzoekster geciteerde principe-arrest van de Raad van State om te stellen dat de elementen aangaande de integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hetzelfde principe-arrest stelt inderdaad enerzijds dat *“uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;”* en anderzijds *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde zich wel uitdrukkelijk op het principe-arrest steunt om de integratie-elementen niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden, maar niet volgt dat de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische diplomatieke of consulaire post een typische buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verder blijkt eveneens dat verzoekster terecht benadrukt dat de Raad van State stelt dat de betrokkene moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar “hij gemachtigd is te verblijven”. Er wordt in het door de gemachtigde zelf aangehaalde principe-arrest geen gewag gemaakt van een land waar men gemachtigd zou kunnen worden om te verblijven.

Waar verweerder in de nota aanhaalt dat verzoekster ook op vandaag niet aannemelijk maakt waarom de afwezigheid van de diplomatieke post het haar “onmogelijk” zou maken terug te keren “naar het land van herkomst of een buurland”, wijst verzoekster er terecht op dat niet enkel in de gevallen dat het onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post, maar eveneens als het “bijzonder moeilijk” is om dat te doen, kan gesproken worden van een buitengewone omstandigheid. Verder gaat verweerder er in de nota ook aan voorbij dat Panama, waar de bevoegde diplomatieke post aanwezig is -het wordt niet ontkend dat men zich in persoon zou moeten aanbieden om een aanvraag voor een visum lang verblijf in te dienen en geen aanvraag op afstand kan worden ingediend-, in geen geval als een “buurland” van El Salvador kan beschouwd worden gezien de grote afstand tussen El Salvador en Panama.

Waar verweerder in de nota stelt dat het argument van verzoekster dat het moeten indienen van de aanvraag in Panama extra kosten met zich meebrengt, een loutere bewering betreft, kan de Raad niet volgen gezien de evidentie ervan. Verzoekster haalt verder niet aan dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid zou hebben begaan door niet gemotiveerd te hebben over de zware kosten die het indienen van de aanvraag in Panama met zich zou meebrengen, zodat het verweer in die zin in de nota niet dienstig is. Verder kan verweerder gevolgd worden in de nota dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoets zich niet in de plaats mag stellen van de gemachtigde maar enkel nagaat of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid inderdaad slechts dan gesanctioneerd wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. In casu is de Raad evenwel om de voorgaande redenen van mening dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing aangaande dit punt.

Waar verweerder ten slotte nog citeert uit een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is, wat het besproken onderdeel betreft, in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
M. DENYS,	griffier,
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES